

Brabander te halen, en verdween met Van der Plasse in het kleine kantoortje achter den winkel. Terstond kwam hij met de papieren terug, na een hartelijk afscheid van Van der Plasse genomen te hebben.

Naar buiten uit den winkel tredend, stond hij een oogenblik stil bij de Beurspoort, daar hij zich herinnerde aan zijne zuster Stijntje beloofd te hebben even te zullen aanloopen bij Philips Jansz., den luitmaker op het Pand boven de Beurs, die hare ontstemde luit op nieuw zou besnaren. Vlug stijgt hij nu de breede steenen trappen op, die naar de bovenverdieping der Beurs leiden. Het dof gedruis van eene loopende en sprekende menschenmassa komt nader, terwijl hij hooger klimt. Een luid gezwatel van stemmen omgolfte hem, zoodra hij de bovengalerij der Beurs, gewoonlijk „het Pand van de Beurs” genoemd, bereikt had. Hier strekte zich in het vierkant eene reeks van winkels uit, meer dan honderddertig, die de fraaiste artikelen: goud, zilver, satijn, laken, fluweel, *caffa*, Fransche kramerijen, wandtapijten en goudleer, den talrijken bezoekers aanboden.

Een bont en vroolijk tafereel ontrolt zich voor het oog van den jongen kunstenaar. Hij kent het van nabij, doch schept er telkens nieuw genoegen in. In de eerste plaats treft hem de schrille mengeling van kleuren, die de oogen bijna doen schemeren. De winkelkassen, tegen den muur der bovenverdieping van de Beurs gebouwd, zijn overvol van de bontste en duurste waren, met warme tonen tintelend in het licht, dat uit breede dakvensters naar beneden stroomt. De winkelruimte is niet al te groot, de toonbanken smal, en alles is volgestapeld met de meest in het oog vallende voorwerpen. De grootste ruimte is voor de „passagiers” — als 't heette — en deze passagiers waren niet de minste aantrekkelijkheid van het Pand. De praktische wijsheid der Amsterdamsche Vroedschappen had er voor gezorgd, dat het Pand boven de Beurs eene algemeen gezochte en aanzienlijke winkelgaanderij was geworden.

Door de stichting eener gilde van pandbroeders had men er voor gewaakt, dat alleen de aanzienlijkste Amsterdamsche winkeliers huurders der verschillende kassen konden worden. De orde werd er streng gehandhaafd door een collegie van overlieden. Men mocht de passagiers en koopers niet lastig vallen met loven en roepen; men mocht geene sterke dranken drinken, geen tabak zuigen. Op deze wijze was het Pand boven de Beurs zeer in den smaak gevallen der deftige poortersvrouwen en hare dochters, die na het noenmaal en na beurstijd er dikwijls een bezoek plachten te brengen. Daar de overheid er scherp op toezag, dat de vloer van het Pand vóór de kassen door den beursknecht werd schoongehouden, konden de aanzienlijkste vrouwen er met hare fraaiste kostumen zonder eenig bezwaar uren rondloopen.

Toen Bredero het Pand binnentrad, was de drukte op haar hoogst. Voor alle kassen bijna stonden toeschouwers bezig met vragen, of koopers druk aan het afdingen, terwijl een bonte stroom van voetgangers door elkander woelde, luid sprekend, schertsend, lachend. Verreweg het grootst getal werd gevormd door deftige vrouwen en jonkvrouwen. Mooie kleur-kontrasten vielen hier te bewonderen. De oudere dames waren meest in statig zwart